

[Statsministeren.]

Jeg til Nød kunne forstaa det, men at Valget ikke afgjorde Forsvarsspørgsmaalet, er virkelig en ny finere Politik, som sikkert ligger for højt for de fleste af os. Det var jo, som alle ved, *netop* Forsvarsspørgsmaalet, der foranledigede Brudet mellem Venstre og det konservative Folkeparti, det var det, der gav Anledning til Valgets Afholdelse, og der var ikke et eneste Møde under Valgkampen, hvor ikke dette Hovedpunkt i vid Udstrækning blev forklaret, forhandlet og diskuteret, og selvfølgelig var det ikke blot et Hovedpunkt i Kandidaternes Diskussion, men ogsaa i Vælgernes Tagen-Standpunkt. Jeg forstaa derfor ikke, at det ærede Medlem vil fremsætte en saadan Paastand, saa meget mindre som det alligevel ikke bliver overladt til det ærede Medlem at bestemme, hvad Valgdagen har afgjort eller ikke afgjort. Jeg formoder, at det er mest formaalstjenligt at vente med denne Sags Behandling, til den foreligger paa Dagsordenen, og det har da ogsaa den Tillokelse, at man saa kan faa at vide, om det konservative Folkeparti vil følge den sidste Ordfører, det ærede Medlem Hr. Holstein, i hans yderst „alvorsfulde“ Behandling af de Konservatives Livssag.

Jeg vil dernæst sige et Par Ord om de Forsøg, der gøres paa at konstruere en Modsætning mellem før og nu eller mellem mine Udtalelser her og i Svejts. Man kan søge saa meget, man vil, og hvis man vil være sandfærdig — og det vil man da —, vil man ikke i mine Udtalelser finde mindste Uoverensstemmelse, selv om man tager en meget lang Række af Aar, og hvis man vil forsøge Sammenligninger mellem Forsvarsministeren og mig, findes ej heller der nogen Uoverensstemmelse, saaledes som han allerede har oplyst det. Jeg forstaa jo vel efter det Forløb, som Forhandlingerne i Folkenes Forbund har taget i denne Omgang, at Venstre og Konservative maa være fornærmede og misfornøjede — det er der ikke noget at sige til, det skal slet ikke bebrejdes dem, hvad andet skulde de være, saaledes som Forholdene nu en Gang har artet sig i dette Land. Gud bevares, der er andre Lande, hvor man kan tage anderledes paa den Slags Ting end herhjemme. Her kender vi alt for meget den smaalige Nederdrægtighed overfor hinanden til, at man ikke skulde benytte ogsaa denne Lejlighed nu. Nu har de i en hel Række Aar gaaet og fortalt, at det, vi vilde, den Nedrustning, eller hvad man vil kalde det, vi har tilstræbt, det Forslag, der foreligger, og om

hvilket to Partier er enedes for flere Aar siden, altsaa Forslaget om Omdannelse af Hær og Flaade, ikke kan gennemføres af Hensyn til Folkenes Forbund, og enkelte Korrespondenter har ogsaa faaet udenlandske Blade til at forberede Stemningen saa godt som muligt. Og saa sker der slet ikke noget af det forfærdelige, man har bebudet der vilde ske, naar først Folkenes Forbund blev bekendt med, hvad vore Planer gik ud paa. Jeg forstaa altsaa godt, at denne Lejlighed indbyder til at gøre de ærede Medlemmer misfornøjede, men det berettiger ikke til at forsøge at konstruere Modsætninger, der kun eksisterer i deres egen Fantasi. Jeg har i Henhold til, hvad det ærede Medlem Hr. Christmas Møller citerer, i 1924 sagt, at vi vil erstatte Hær og Flaade med en effektiv Vagt ved Landets Grænser og de territoriale Søgrænser; og jeg har i Aar sagt, at vi vil en Omdannelse af Hæren og Flaaden til militært organiserede Styrker, hvis Formaal skulde være i Krise- og Krigstider at vaage over vore Grænser og føre Tilsyn med vore Farvande. For enhver nøgttern Læser eller Tilhører er der fuld Lighed og Overensstemmelse mellem disse to Sætninger. Der er lidt flere Ord i den sidste end i den første, men bortset fra disse lidt flere Ord er de to Udtalelser nøjagtigt de samme, selvfølgelig; og de bliver ikke hinanden modsatte, selv om det ærede Medlem Hr. Christmas Møller morer sig. I øvrigt, hvis der er den Forskel i Sprogbrugen, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller hæfter sig ved, maa det efter hans egen Mening være en Fordel, for i sin Tale forleden sagde han i skarpe Ord, at han ikke kunde lide disse Gentagelser; jeg havde her om Forholdet til Udlandet brugt nøjagtigt de samme Ord som tidligere i Aabningstalen til Rigsdagen; det var virkelig alt for traditionelt at faa de samme Ord serveret. Men bruger jeg ikke nøjagtigt de samme Ord trods fem Aars Mellemløb, naar jeg optræder i Genève, er det tvetunget Tale.

Dernæst var det ærede Medlem ligesom hans Talerør i Pressen ærgerlig over, at jeg i Udlandet ligesom i Indlandet har fremhævet, at vi agter at opfylde Neutralitetsoverenskomsterne af 1907 og andre internationale Forpligtelser. Jeg tror neppe, jeg nogen Sinde har talt om Forsvarsvæsenet uden altid at betone de internationale Forpligtelser, som nødvendiggør visse Styrker. Det er ikke længere siden end i Foraaret, dette blev dokumenteret gennem hele den konservative Presse. Man optrykte nemlig